

ta sit eis voluntatis rectitudo ut nihil eas velle vel desiderare patiatur nisi quod fuerit diuine beneplacitum voluntatis nec desinunt etiam ille due virtutes que patientia et longanimitas vocantur quarum altera videlicet patientia molestiarum amaritudines dulcorat altera videlicet longanimitas dilationis et longe expectacionis tedium consolatur. Ubi vero tanto spei gaudio tantaque obtinenda certitudine tantum prestat consolacionis solacium ut tedium huiusmodi percipiat. Propter igitur istas causas manifestum est vllam ex carentia corporum molestiam nullam ex dilatione vel longa expectacione tedium apud illam felicitatem penitus posse esse. Manifestum est tibi etiam ex hoc quod audiisti hic et ex alijs desiderium incorporeandi naturale est hoc est propter perfectiones virium quibus anime nostre operantur in corpore et per corpus non esse peccatum nec culpabile vllomodo possibile. Quare propter expiandum illud non est necessarius usus corporis hoc est corporum humanorum vel aliorum sed que propter utilitates hominum creata sunt. Sed reuera propter perfectiones virium animarum nostrarum que per corpora operantur usus corporee nature necessarius est et erit semper et hoc nulla dubitat anima nisi que se et naturam suam ignorat. Reminiscere etiam hic quia a prima et pura bonitate postquam huiusmodi glorificata coniunctione coniuncte ei fuerint anime nostre nec violentia nec voluntate propria ab eadem separabiles sunt. Causa autem in hoc est quia violentia sublimis felicitatis illius nullo modo attingit sed neque voluntate proprie eas auerti ab eadem possibile est quam omne quod ab alio voluntate propria separatur non separatur ab eo nisi altero duorum modorum siue alterutra duarum causarum vicem aut propter hoc quam aliquid sibi molestum in eo sentit quod impossibile est esse in prima ac purissima bonitate aut propter hoc quoniam aliud suo placore seu sua suauitate illud attraheret propter hoc necesse est ipsum esse maius cum placore et suauitate quam illud quod pro eo dimittit quod verum impossibile est esse apud fontalem bonitatem. Vides quia quemadmodum predicti tibi quod sermo huiusmodi non est hominis quod vel naturam animarum humanarum et diuine bonitatis suauitatem et ad modicum cognouit a deo enim rapit in se diuinam bo-

nitas et pulchritudo animas quibus se intuendam ac sentiendam exhibet et apponit ut aliud eis cogitare vel non liceat vel non. Et si enim aliud vel alia videant qui cum in tanto humane que illuminacione intellectus intuentur in ipso et per ipsum et propter ipsum hoc faciunt. Quapropter non tanquam sperant et seorsum aspectuque declinato ab incogitabili pulchritudine creatoris illud intuentur in ipso intuitu pulchritudinis ipsius quantoque iam clarius tantoque certius vnumquodque aliorum cognoscunt et vident quanto in luce ac pulchritudine creatoris magis est defixus et a declinatione elongatio eorum intuitus. Faciam autem te scire in sequentibus quia quicquid cognoscunt vel angeli sancti vel intelligentie si tamen sunt quod dico quia eorum esse nondum stabilitum est apud me. et iam super hec aliquid precedentibus audiisti. Dico igitur quia quicquid cognoscunt magis cognoscunt illud in creatore id est intuendo creatorem ipsum quam aciem intellectus dirigentes in illud et idem dico de animabus que secundum doctrinam christianorum et gloria angelorum iam beate sunt et de omnibus alijs glorificandis sicut scies in sequentibus.

Unc autem reuertar ad alias partes promissae diuisionis et dicam quia in fastidibilitas est de proprijs perfectionibus diuine bonitatis atque suauitatis. Alioquin nec prima nec pura esset neque ex modis suis omnibus perfecta neque enim mediocris perfectio est in bonitatibus ac suauitatibus in fastidibilitas. Auplius. si fastidibilis esset. esset necessario et molesta atque contristans possessores suos fastidium enim longum ex necessitate sequitur contristatio. Quare non esset delectans nisi propter sui desiderium vel famem hoc autem modo et cineres et carbones et lutum sordidissimum delectabilia sunt quibusdam egrotantibus. Similiter quibusdam mulieribus pugnibus et quibusdam paruulis. Manifestum igitur est tibi quod longe a veritate senserit de diuina bonitate si quis nunquam in isto errore errauit. De tunc vero merito diuisionis vicem de corruptione quod statum illius felicitatis vllomodo attingat a deo palam. Si quis inde dubitat non rationibus aut probationibus tradendus